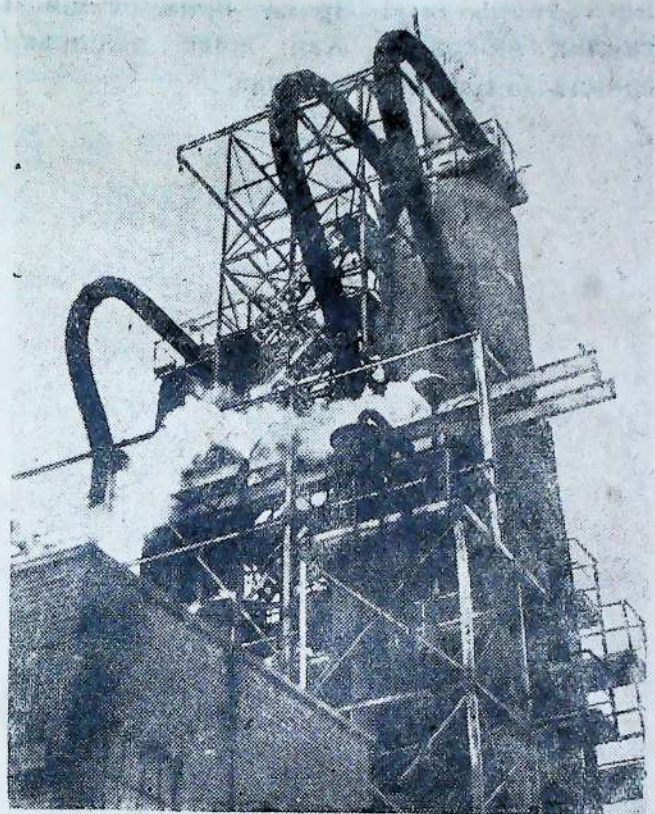

ЦЕРВОНЕ

С

ДЕЛО

11-12

30 ЧЕРВНЯ 1932

ЖУРНАЛ

В Ц К СЕУКРАЇНСЬКОГО
ЕНТРАЛЬНОГО
ИКОНАВЧОГО
ОМІТЕТУ

Рештки капіталістичних клас чинять шалений опір соціалістичному наступові. Робітники і колгоспники, збільшимо класову пильність. Зміцнімо пролетарську диктатуру. Доб'ємо рештки капіталістичних клас. Геть дезорганізаторів соціалістичного наступу—правих і „лівих“ опортуністів! Проти правого опортунізму, як головної небезпеки. Проти решток контрреволюційного троцькізму! Проти примиренців і гнилих лібералів. Хай живе ленінська єдність більшовицьких лав!

ІІІ ВСЕУКР. ПАРТКОНФЕРЕНЦІЇ—БІЛЬШОВИЦЬКИЙ ПРИВІТ!

З М І С Т

	Стор.
<i>Л-2</i> —Завдання сільрад в розгорненні радянської торгівлі	1
<i>А. Соколов</i> —По-більшовицькому реалізувати постанови партії і уряду про тваринництво	2
<i>М. П.</i> —За два укуси, за міцну кормову базу	4
<i>А. Телешевський</i> —По-бойовому розгорнути обробіток просапних культур	5
<i>Загадченко</i> —За міцного колгоспного коня	7
<i>Стаковицький</i> —За революційну законність, проти голого адміністрування	8
<i>Д. Гармаш</i> —Дитячі ясла вирішують успіх польових робіт	9
<i>А. Ю.</i> —По-більшовицькому готуватись до збіральної кампанії	11
РАДБУДІВНИЦТВО	
<i>Лімберг</i> —Радянська робота у виробничій бригаді колгоспа	12
НА МІСЦЯХ	
<i>Левенець</i> —Колосівську сільраду на висоту своїх завдань	13
<i>С. Москаленко</i> —Фрейдерівка стала до лав передових	14
<i>Ю. А.</i> —Громадське харчування—потужний захід успіху сімби	15
<i>О. Стороженко</i> —Засудити опортуністичну практику	16
<i>А. Юр.</i> —Постанови ЦК і РНК в колгоспні маси	16
<i>М. Гравесський</i> —Не зважали досвід першого кварталу	17
<i>Лісовицький</i> —Добровеличківщина „зовнізується“	17

І
І
Г
Г
Л
П
О
У
Б
Н
Б
Д
В
П
С
Л
—
Ви
Ук

ЗАВДАННЯ СІЛЬРАД В РОЗГОРНЕННІ РАДЯНСЬКОЇ ТОРГІВЛІ

Останнього місяця оголошено ряд найважливіших документів партії й уряду про хлібозаготівлі й колгоспну торгівлю хлібом, про м'ясозаготівлі, про с.г. податок на 1932 рік, про заходи до розгортання радянської торгівлі колгоспами, колгоспниками та бідняками, середняками-одноосібниками с.г. продуктами.

Ці величезні, політично-господарської ваги рішення спрямовані на здійснення завдань розвитку сільського господарства і організаційно-господарського зміцнення колгоспів та краще, як будь-коли, рішуче підняти постачання трудящим і промислових товарів і с.г. продуктів.

Поставлене й розв'язуване тепер партією завдання—широко розгортати крамообіг—одна з основ «забезпечити дальше швидке поліпшення постачання робітникам і трудящим села промислового краму та продуктів сільського господарства». (XVII партконференція).

Радянська торгівля є також потужна основа дальшого розвитку тваринництва, вона збудить в колгоспах прагнення до економії, до зменшення видатків на виробництво, до виявлення та реалізації різних, до цього часу, ще зовсім не використаних, ресурсів.

Перед сільськими радами, що є вищими органами влади на терені сільради, як органами пролетарської диктатури, стоять важливіші завдання, розтворюючи клясово-ворожі елементи, що намагаються (і вже намагаються), загальмувати розгортання колгоспної торгівлі, даючи рішучого одкоша докладаючи на самоплив—насамперед довести ці постанови до мас, мобілізувати їх на реалізацію заходів партії й уряду використати їх, як потужний важіль організації мас колгоспників і трудящих одноосібників на ударне вивершення виробничих завдань, зокрема на бойове проведення весняної сівби.

А це треба провести вміло. Сільрадам, секціям, депутатським групам, комсомолу, вчительству, радянському активу колгоспників, КНС, політосвітнім закладам (клуби, хати-читальні і т. інш.), використавши всі культурні засоби (стілгазети, лекції, читанки, бесіди, вечора запитань і т. інш.)—треба по-більшовицьки мобілізуватись на бойове проведення в найкоротший строк популяризації осунутих

постанов партії і уряду серед широких колгоспницьких мас та трудящих одноосібників.

Сільрада повинна найчіткіше розставити свої сили, задалегідь скликати нараду, наперед накресливши план, разом з активом проробити його, визначивши, де, коли саме, хто саме має провести збори (куткові, сотенні та інші). Товаришів, як правило, добирати здібних в'ясувати справу, чітко і популярно розказати про суть постанов, дати цілком вичерпливі відповіді на запитання.

Треба, щоб секції сільради, особливо їхні керівники **сами добре засвоїли директиви партії і уряду.** Насправді ж, як можна працювати, керувати секцією, оперативно допомагати сільраді в важкій справі проведення і популяризації цих найважливіших постанов партії й уряду, наколи самому не орієнтуватись і добре не знати ці постанови? А знати треба чимало. Треба чітко засвоїти **хто має право торгувати, де саме, коли, які мають колгоспники пільги, скільки треба платити разового збору, чи стягається збір за продаж з рук і т. інш.**

Треба, щоб депутатські групи, їхні керівники були добре обізнані зо всіма останніми постановами партії і уряду, бо до них звертатимуться за різними довідками колгоспники та бідняки і середняки-одноосібники, на які вони повинні давати чіткі та ясні відповіді.

А для цього, всі члени сільради та кандидати, увесь актив, в першу чергу, повинні бути, ще раз підкреслюємо, добре обізнані в ціми постановами, треба на самому пленумі сільради всебічно обговорити всі ці постанови, добре їх проробити.

Треба далі звернути увагу на культ-освітню роботу. Тут можна використати сільську інтелігенцію—написати плякати, тасла, налагодити випуск стілгазет, широко використати існуючі бататош-ражки колгоспів з тим, щоб відбити в них систематично основне й найголовне цих постанов.

Треба також систематично перевіряти обізнаність та як доведені ці постанови до мас, водночас нещадно викривати використання куркулем всіляких можливостей, для дискредитації цих найважливіших заходів партії та уряду. Перекушники, спекулянти намагаються (і вже намагаються) використати всяку можливість, щоб нажитися коштом робітників та селян. За постановою уряду категорично заборонено приватним торгівцям відкри-

Комуна ім. Сталіна на Харківщині. Комунари опрацьовують постанову ЦК та РНК про колгоспну торгівлю

вати магазини та крамниці і вимагає «всіляко викоринувати перекупників і спекулянтів».

Але не тільки цим обмежується діяльність сільради. Найважливі з них транспортні заходи, яких повинен мати колгоспник, щоб вивезти свою продукцію на ринок. Треба перевірити, з'ясувати та допомогти правлінням колгоспів розв'язати цю справу. Тут треба по-господарському підійти до справи, без шкоди для виробництва і зважити на кони, дати йому відпочити, взявши на увагу постанову уряду про «збереження коня». Треба попрацювати і над тим, щоб розгорнення колгоспної торгівлі сприяло та зміцнювало ріст продуктоспроможності колгоспників, здебільшого, збільшення стада птиці, підвищення врожаю і вчасної ліквідації забортованості державі.

Сільраді, як керівнику всім господарським життям села, треба на своїх засіданнях всебічно обговорювати та заслуховувати доповіді правлінь колгоспів, секцій, депутатських груп, окремих громадських організацій, правлінь клубів і т. інш. про те, що ними конкретно зроблено для допомоги розвитку колгоспної торгівлі та інш. постанов партії і

уряду. Чуйливий підхід до кожного колгоспника, трудящого одноосібника від сільрад, від кожного депутата та активіста секцій і депутатських груп, — сприятимуть піднесенню авторитету сільради.

На скарги та заяви, що надходять до сільради, на перекручення класової лінії, на порушення революційної законності, постанов партії і уряду — **треба негайно реагувати**, розглядати їх, направляти по належності або розв'язувати відповідно до своєї компетенції.

Сільрада повинна по-більшовицьки здійснювати одну з основних своїх функцій організації та контролю і перевірки реалізації останніх історичних постанов партії і уряду, які спрямовані на поліпшення постачання широких мас робітників, колгоспників і трудящих одноосібників, на подальше організаційно-господарське зміцнення колгоспів, водночас нещадно борючись з всілякими спробами

Торгівля городниєю на радянському базарі біля ХПЗ в Харкові

опортуністів різних татунків, куркулів, перекупників, спекулянтів — вірвати справу розгортання радянської торгівлі.

Л—г.

ПО-БІЛЬШОВИЦЬКОМУ РЕАЛІЗУВАТИ ПОСТАНОВИ ПАРТІЇ Й УРЯДУ ПРО ТВАРИННИЦТВО

Основне завдання, поставлене партією і урядом перед колгоспним будівництвом на теперішньому етапі — це розвивати й зміцнювати артільну форму колгоспів.

За проводом нашої партії країна має величезні досягнення в колгоспному будівництві. Мільйони одноосібних селян ділом переконалися в перевазі колгоспного господарювання. Запекло борючись проти куркуля, проти його агентури, ми успішно вивершуємо в основному суцільну колективізацію й ліквідацію на цій основі куркуля як класу.

Ці величезні досягнення колгоспного будівництва ми повинні й далі поширювати. До цього є всі засновки.

Ще не цілком реалізовано колгоспами тих величезних переваг, які вони мають як великі успішні господарства.

Організаційно-господарським зміцненням колгоспів, зміцненням основної виробничої ланки — бригади, на основі правильної організації праці, — тільки це уможливило піднесення на нечувану височину продуктивності праці, максимальне виявлення переваги колгоспного господарювання.

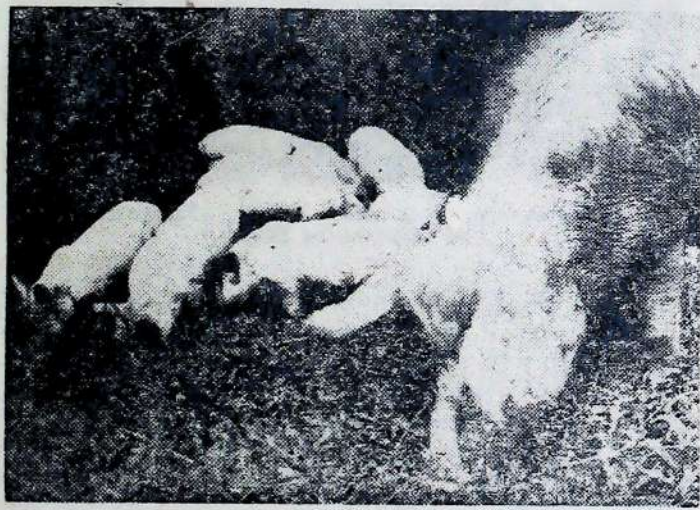
Оголошені останнім часом постанови Раднаркому та ЦК ВКП(б) «Про хлібозаготівлі і розгортання колгоспної торгівлі хлібом», а також «Про плян скотозаготівель й м'ясну торгівлю колгоспників та одноосібних трудящих селян», «Про новий с.г. податок на 1932 рік», — створюють нові можливості до дальшого могутнього розвитку й зміцнення колгоспів, — до могутнього піднесення творчої активності й самодіяльності колгоспних мас, до дальшого поліпшення матеріально-побутового стану колгоспників.

Партія й уряд взяли ряд заходів, щоб швидко розв'язати м'ясну проблему. Постанови ЦК від 26-го березня «Про примусове усупільнення худоби», постанова Раднаркому та ЦК «про плян ското-заготівель й м'ясну торгівлю колгоспників та трудящих селян», мають величезну господарсько-політичну вагу. Вони дають ключ якнайшвидше розв'язати тваринницьку проблему.

На підставі цієї постанови державний плян заготівлі худоби на останні три квартали 1932 року по колгоспах, у колгоспників і трудящих одноосібників зменшується вдвоє: замість 1.414 тис. тонн на цей час визначається заготівля худоби на 716 тисяч тонн живої ваги. В той же час по радгоспах плян збільшується до 138 000 тонн проти фактично зданих 1931 року 90.000 тонн живої ваги. Відповідно на Україні: замість 181 тис. тонн плян заготівель худоби зменшується до 130 тис. тонн. По радгоспах України плян заготівель худоби визначається в 37,5 тис. тонн.

Зменшення державної заготівлі худоби дає змогу колгоспам, колгоспникам і трудящим одноосібникам розгорнути торгівлю худобою та м'ясом на ринкові і колгоспних крамницях, на радянських базарах. В постанові Раднаркому та ЦК так і зазначено: «Визнати за доцільне дати колгоспам, колгоспникам і одноосібникам, що акуратно виконують, централізований плян заготівлі худоби, цілковиту змогу безборонно продавати велику худобу, свиней, вівці, птицю, всіляку м'ясну продукцію своїх господарств на ринках, базарах і через колгоспні крамниці».

Радгосп ТСТ (Харківщина) з молодняком на північній

Ця постанова, як і всі останні історичні постанови партії й уряду стимулюють ініціативу й самодіяльність колгоспів, колгоспників та одноосібників у вирощуванні худоби в максимальному розвитку м'ясної бази. Раднарком та ЦК скасував **всюди обмеження** щодо зарізу великої рогатої худоби і на власні потреби сільської людності й на продаж.

XVII партійна конференція підкреслила, що в забезпеченні більшовицьких темпів, піднесенні народного господарства та кращім задоволенні потреб широких мас міста й села на товари широкого споживання «першорядну вагу має розгортання **крамообігу**». Остання постанова про скотозаготівлі й торгівлю м'ясом, спрямована на реалізацію цієї директиви партконференції та створює умови розгорнути колгоспну торгівлю м'ясом.

Постанови партії й уряду мають виняткову вагу для успішного завершення сільсько-господарських кампаній, насамперед сівби та збиральної кампанії.

Партійні організації села, сільські ради, її секції, депутатські групи, радянський актив—повинні, розгортаючи масову роботу серед колгоспників та одноосібників добитися, щоб за **найкоротший строк уся колгоспна маса й одноосібники добре знали про ці виняткової ваги постанови та пільги**. Треба шцент розтрощувати всілякі намагання класового ворога—куркуля та його агентуру опортуністів всіх ґатунків, зірвати справу розв'язування тваринницької проблеми й колгоспну торгівлю м'ясом.

Проте, перед парторганізаціями села, сільрадами—стоять величезні завдання, які поставлені партією та урядом у скотозаготівлях, розгортанні колгоспної торгівлі м'ясом, у розвитку конярства й загалом, у розв'язанні проблеми соціалістичного тваринництва: не можна справді реалізувати всі ці питання не розгорнувши бойового масового походу за міцну кормову базу, за корм, що цілком забезпечує і кількістю і якістю потреби поголів'я і запланованою приплоду.

Де справді по-більшовицькому заходилися популяризувати постанови ЦК і Раднаркому, там маси колгоспників відповідають на це, насамперед конкретними заходами в поширенні площі кормових, конкретними зобов'язаннями боротися за великий урожай кормових. Лист колгоспників артілі «Вільшовик» **Тахтаульської сільради** на Пелтаващині цілком переконаний довід цьому.

Треба застерезити, де по алілуйницькому емпіриями ці історичні документи партії, де досі не викорінено «лівацьких» закрутів, унтерпритибеєвського підходу до завдань колгоспного будівництва, зокрема в розвитку колгоспного тваринництва, там замість боротьби за темпи і якість сівби кормових культур, замість організації активності мас навколо утворення кормової бази,—цілковитий самотлів, опортуністична безтурботність.

Треба найрішучіше боротись з такими тенденціями, розтрощувати такі класово-ворогські «методи» роботи, які спрямовані на зрив найфактуальнішого завдання в організації колгоспного господарського зміцнення колгоспів, у розгортанні крамообігу й поліпшенні постачання робітників.

Дбаючи за створення міцної кормової бази для усупільненого стада і насамперед, для тваринницьких колгоспних ферм, сільради ні на мить не повинні спускати з ока і утворення кормів для худоби, що є в **індивідуальному користуванні колгоспників**. Практична реалізація постанови ЦК від 26 березня про заборону примусово усупільнювати худобу, про те, «**щоб кожний колгоспник мав свою корову, дрібну худобу, птицю**», і є насамперед у тому, щоб ділом допомогти колгоспникові забезпечити свою худобу кормами.

Треба сільраді, її секціям, цілком чітко з'ясувати кожному колгоспникові, що від того, **як сумлінно й дбайливо він поставиться до косовиці, від кількості та якості його роботи на косовиці, насамперед залежатиме те, як його власна худоба буде забезпечена на цілий рік кормами**.

Треба відразу ж застеретти проти сироб ігнорувати **одноосібника бідняка й середняка**, зокрема в організації його на сінозбиральну кампанію. Не подбати за те, щоб одноосібник бідняк і середняк

мав свою площу сіножаті, щоб він вчасно і цілком скошив і зібрав сіно з цієї площі—значить свідомо зривати заходи партії, спрямовані на збільшення поголів'я, на поширення ресурсів постачання робітникам поза централізованими заготівлями.

Трохи менше куркульський опір, опортуністичний самоплив, «ліві» закрути, широко понісши в маси робітників радоснів, колгоспників і бідняків та

ду, організуємо більшовицьку перемогу в достатній організаціїно-господарському зміцненні колгоспів, на фронті сінозбирання—щого важливого засновку, щоб розв'язати проблему соціалістичного тваринництва, проблему міцного коня та розгорнутої колгоспної торгівлі м'ясопродуктами.

А. Соколов.

ЗА ДВА УКОСИ ТРАВ, ЗА МІЦНУ КОРМОВУ БАЗУ

Серед найвизначніших завдань, що стоять перед нами у соціалістичному будівництві, зокрема у дальшому розвитку соціалістичного сільського господарства—чільне місце належить справі тваринництва. Партія накреслила широкую, конкретну програму, як саме боротися за молоко, масло, м'ясо, вовну, за міцного коня. Партія дала потужні важелі для практичного здійснення цієї програми.

Ще постанови партії про перебудову роботи тваринницьких радоснів, про заходи до дальшого організаційно-господарського зміцнення колгоспів. Постанова від 26 березня про заборону примусово усуспільнювати худобу. Постанови про хліб і скотозаготівлі та розгортання колгоспної торгівлі хлібом, м'ясом та всіма іншими с.-г. продуктами. Нарешті, недавно оголошена постанова про розвиток та збереження кіньського поголів'я.

Треба, щоб ці ухвали партії знав кожний колгоспник і одноосібник—бідняк і середняк. Треба заходитися справді по-ударному їх здійснювати, мобілізуючи на це ентузіазм, волю і всі сили мільйонів трудящих села, за проводом партії і широкій допомозі від усіх радянських і громадських організацій.

Що є основне в цій роботі?

Насамперед—боротьба за цілковите здійснення шостої вказівки тов. Сталіна, за застосування їх в усій роботі, зв'язаної з тваринницьким виробництвом.

Боротьба проти знеосібки у догляді худоби.

Боротьба проти куркульського шкідництва і тих, хто цьому погурає, безгосподарістю і нехлюйським ставленням до роботи.

Боротьба за те, щоб центр роботи коло тваринництва було перенесено до постійної бригади, що працює коло тваринництва, до бригади, що працює з конем на польових та інших с.-г. роботах.

Нарешті боротьба за кваліфіковані кадри—за майстрів тваринницького виробництва—свинаря, гуртоправа, досвідченого конюха, доглядача худоби, доярку тощо. Але усе це буде лише половина роботи. Немає бо справжньої турботи за худобу, де не дбають за корми, за створення міцної кормової бази.

Отже одне з найперших завдань—це як слід заходитися коло утворення міцного кормового фонду на потреби того стада, що є тепер і майбутнього приплоду.

Тут ми підходимо до надто важливої кампанії—це сінозбирання. Про вагу трав, сіна у кормовому фонді для худоби багато говорити не доводиться. Скажемо тільки, що коли організувати роботу так, щоб зібрати не менше як два укоси—це буде велика вкладка дуже поживних білкових речовин до

фонду годівлі. Боротьба повинна йти за два укоси, а значить за темп і якість косовиці, сушіння і стогування сіна.

Нам треба цього року скосяти 3309 тисяч гектарів сіножатей. Цієї кількості на селянській сектор (колгоспи, одноосібники) припадає 2725 тис. га. Нам будемо треба зібрати щонайменше 6624 тисячі тонн сіна, проти торішніх 5255 тис. тонн.

Колгоспники колгоспу „Шлях Леніна“ (Харківщина, на радянському базарі)

Треба сказати, ми торік незадовільно провели цю кампанію. Пляна косовиці ми цілком не виконали. До того мали чимало втрат і через запізнення з косовицею і через погане сушіння і стогування. Сотні тисяч центнерів кормів ми цим втратили, своїми ж руками створивши собі чималі труднощі в годівлі худоби.

Повторювати ці хиби, не зважаючи на них, не вжити заходів, щоб їм запобігти буде злочином проти самих себе на користь клясовому ворогові, що докладає усіх сил, щоб пошкодити нам на цій найважливішій ділянці.

У чім причина проривів того року? В поганій організації сінозбиральної кампанії, в тому, що не віддали належної уваги цій справі. Отже, насамперед—треба сінозбиральну кампанію **ОРГАНІЗУВАТИ**. А це значить дати бригаді чіткий плян роботи, правильно розташувати сили, довести виробничі завдання до кожного учасника бригади, домогтися такого стану, щоб кожний, хто працює на косовиці, знав норму і розцінку роботи. Треба застосувати справжню відрядність на роботі коло сінозбирання, треба, щоб соціалістичне змагання і ударництво стало основною методою праці на косовиці, і в подальших роботах коло сінозбирання.

Кожний колгоспник має цілком усвідомити, що від того, як він працюватиме, залежить його матеріальна забезпеченість, а також забезпеченість кормами тої худоби, яка є в його особистому користуванні.

План сінозбирання має бути побудований так, щоб забезпечити кормами не тільки усупільнену худобу, і насамперед колгоспні тваринницькі ферми, а й домашню худобу колгоспника, бо тільки так можна справді здійснити постанову партії про те, щоб кожний колгоспник мав свою корову, свиню, домашню птицю.

Великої ваги для якісного виконання плану набирав механізація робіт. Треба боротися за широке застосування машин, за правильне і цілковите використання їх, щоб звільнити робочі руки на інші роботи. Це однако ж не означає, що можна нехтувати такі «дрібниці», як коси, вила, бруски та інші реманенти.

Невід'ємною частиною всієї організаційної роботи, є боротьба за налагодження громадського харчування на косовиці. Для цього треба мобілізувати всі наявні місцеві харчові ресурси, розгортаючи самодіяльність самих колгоспників. Велику увагу треба віддати правильній організації роботи транспорту.

У постанові про скотозаготівлі і колгоспну торгівлю м'ясом партія визначає як прямиий обов'язок усіх організацій всіляко сприяти розвиткові торгівлі м'ясом не тільки колгоспів і колгоспників, а і щоб вийшли на базар і одноосібники, щоб кож-

ний з них, виконавши свої зобов'язання з контрактиції, мав змогу безборонно продавати м'ясу продукцію свого господарства. Але без кормів одноосібник не виконає контрактиції, не матиме що продавати. Отже треба не перешкоджати, а навпаки всіляко допомагати одноосібним бідняцьким і середняцьким господарствам впоратися з косовицею. А це значить визначити їм ділянки на сіножаті, організувати їх в групи на косовицю, а де треба, то порядком соціалістичного буксиру від колгоспів допомогти їм впоратися з роботою.

Треба рішучо боротися проти куркульського шідриву, проти тих, хто покладається на самоплив, а так само проти охочих замість організувати справу,—командувати, адмініструвати.

Ми не впровадимо з завданнями, що стоять перед нами у боротьбі за поширення стада, за збільшення товаровості, за поширення колгоспної торгівлі та поліпшення постачання трудящим масам молока, якщо не зуміємо як слід організувати кампанію сінозбирання.

Перед радянськими органами на місяцях стоять важливіші завдання. Сільрада має керувати, організувати цю справу. Вона повинна знати плани, які є сили, як їх розташовано, де є загроза прориву і допомогти йому запобігти. Вона повинна досвід крапців поширювати.

Косовиця, сіножаття та інші роботи, потребує конкретного оперативного керівництва. Завдання кожної сільради, правління колгоспів саме таке керівництво дати сінозбиральним бригадам. М. П.

ПО-БОЙОВОМУ РОЗГОРНУТИ ОБРОБІТОК ПРОСАПНИХ КУЛЬТУР

На Україні сівба її далі проходить мляво. На 5 червня засіяно 74,1 проц. проти плану.

З культур засіяно пшениці: 1.177.100 га—63,4%; ячменю—2.420.300 га—81,8%; вівса—1.404.700 га—71,5%; цукрових буряків—1.094.200 га—82,6%; сояшника—935.400 га—87,2%; сої—126.200 га—66,5%; бавовника—202.900 га—100,3%; конопель—97.600 га—43,7%; льону—139.600 га—79,5%; кукурудзи—1.053.200 га—80,5%; бобових—300.000 га—52,3%; трав—1.560.900 га—78,1%; городни—646.500 га—84,8%; картоплі—746.400 га—57,2%.

Обурливе використання тягла і далі найдошкульніша ділянка сівби, злочинне ставлення в деяких районах, сіл, колгоспах до коня, виснаження його надмірною роботою, цілковита безвідповідальність за доглядом коней,—значною мірою гальмує більшу частину районів, сіл, колгоспів, які озброївшись останніми постановами партії й уряду про хлібом'ясозаготівлі, про новий с.-г. податок, розгортаючи широку пояснювальну роботу про розгортання радянської торгівлі крокують до вивернення сівби.

Куркульська практика призводить до того, що в деяких районах, де вона була припущена, вибуло в ладу чимало коней, тоді, коли «ЦК попереджає, що хижачьке й недбайливе ставлення до коней, яке спричиняється до їх масового падіжу, вважається за злочин проти інтересів народного господарства і каратиметься з усією суворістю закону».

За прикладом наслідків нехтування коня, панування куркульської практики—знеосібки, може

правити **Бабанський район** (Вінницька область) в наслідок чого на приклиці травня район спромігся засіяти 22% планової площі, яка становить 53 тисячі га.

В цьому такв районі в колгоспі «3 вирішальний» (с. Бабинка) коней не закріплено за бригадами. Старший кінничий не знає навіть, скільки в нього коней повинно бути. Виганяють іноді на пасовисько 47 коней, а повертається 44. Щоночі коні пасуть інші люди тому, що нема ніякого догляду, за кіньми, користуючись цим куркулі, крадуть коней.

Це злочинне ставлення до коня не завжди зустрічає рішучу відсіч від партійного та радянського проводу села. Клясовий ворог—куркуль, користуючись з бездіяльності місцевих організацій, провадить свою куркульську роботу. Візьмемо **Новоселівський колгосп** (Зіньківський район). З наявних 262 коней працювало тільки понад 100, частково через непридатність решти коней (наслідок поганого догляду), а більше через опортуністичну байдужість.

У с. **Тарасівці** одноосібники почали сівбу ще 17 квітня, але засіяли буквально тільки десятка гектарів—з плану 737 га. Причина—злочинне негосподарне використання коня: з 210 коней працює тільки 80. Відсутність масової роботи, опортуністичне ставлення до популяризації постанов ЦК, покладання замість цього на самоплив і «лівачькі» закути—ось що характеризує «роботу» в Зіньківському районі. Від роботи районних сільських

організацій—від дійсної більшовицької організації мас, від справжнього оперативного проводу сівбою—залежать її темпи.

Мобілізуючись на ударне вивершення сівби, ми повинні організувати обробіток просапних технічних культур, що становить найважливіший засновок у боротьбі за врожай.

Організація обробітку технічних та просапних культур, догляд за сівбою, має для нас виняткову вагу і з погляду організаційного зміцнення колгоспів, зміцнення сталого колгоспної виробничої бригади.

В наслідок куркульської зрівнялівки, знесібки, в наслідок барбарського ставлення до коня по великій частині колгоспів, у наслідок неподобного використання коней під час весняної сівби, багато зросла роля тракторних бригад у сівбі. У зв'язку з цим, багато сталих виробничих бригад напевно не освоїли своїх дільниць, закріплених за ними. Це вони робитимуть під час обробітку. Отже, під цим поглядом величезне значення має реалізація постанови ЦК КП(б)У, що «**вирішати обробіток культур має стала виробнича колгоспна бригада.**

Завдання місцевих організацій, особливо сільрад, їх секцій, депутатських груп мобілізувати широку колгоспну масу на жорстоку відсіч спробам перелутати, знесобити склад бригад, знесобити дільниці оброблюваних культур. З перших таких днів сільські організації повинні в організації просапної кампанії рішучо боротися за зміцнення сталого виробничої бригади на основі створення ланок, допомогти колгоспникам ще краще організувати використання всієї робочої сили, **піднести справжню відповідальність бригади, бригадира, ланкового за оброблювану площу, відповідальність бригадира за закріплену дільницю.**

Уся робота бригади повинна бути просякнута боротьбою за **справжню організацію праці.** З перших таких кроків треба якнайрішуче дати відсіч куркульській поденщині. Цю куркульську витівку, до б воно не виявлялася, ми повинні зустріти більшовицьким воєм.

В організації прополювання має також велике значення **визначення ущільнених строків.** Це особливо важить цього року, коли zarazом доведеться обробляти чималу площу, коли через велику кількість опадів бур'яни ростуть надзвичайно хутко. Вкласитись в ущільнені строки, значить справді найраціональніше використовувати всі важелі.

Радгосп ім. Буденного (Харківщина). Полюють на городях.

Комуна ім. Петровського (Київська обл.) ударно закінчує сівбу цукрових буряків

Величезне значення в організації поліпильної кампанії має **громадське харчування** на полі. А треба сказати, що саме тут є безліч неподобств, в багатьох районах люди не здають собі справу у вазі такого заходу, це значить, що там опортуністично плывуть самопливом, не організують всіх сил на прополювання. Треба оголосити найрішучішу боротьбу занедбанню матеріально-побутового обслуговування бригад на полі.

В переведенні прополочної кампанії треба найширше розгорнути **соціалістичне змагання й ударництво** поміж бригадами, ланками, поміж окремими робітниками, колгоспниками на ударні темпи, на якість прополювання обробітку, широко застосовуючи преміювання найкращих з них, піклуючись про їх обслуговування, провадячи на бригадах справді більшовицьку масово-організаційну роботу, **налагодивши виробничі наради, широко застосовуючи денно-зустрічні пляни.** Треба добити старі забобони нібито справа прополювання—це—«бабська справа», нібито полоти чоловікам не личить. Тільки використанням всіх наявних робітничих рук ми зможемо забезпечити справді ущільнені строки обробітку культур, високу якість цього обробітку.

В організації обробітку культур великим важелем править також систематичне й правильне налагодження видання авансів у рахунок трудових днів. Треба найрішучіше домогтися видання цих авансів, розбиваючи скитлення правлінь колгоспів—нібито нема грошей, штовхаючи їх на виїзд на рибазар.

Тільки, коли парторганізації села, сільські ради по-більшовицькому організуючи маси колгоспників проти намагання клясового ворога—куркуля, розкласти трудову дисципліну в виробничій бригаді, проти його атентури справих і «лівих» опортуністів, розгортаючи соціалістичне змагання й ударництво, максимально використовуючи механізацію (мотики, плянети тощо), коли справді організують громадське харчування на полі—тільки тоді можливо буде справді забезпечити ударні темпи та високу якість обробітку просапних технічних культур, а насамперед обробітку цукрових буряків.

Парторганізації села, сільські ради, їх секції, депутатські групи, увесь радянський актив недозволений спізповання засівів повинні перекрити справді найретельнішим обробітком, щоб забезпечити намічвані завдання щодо врожайності.

Новак.

ЗА МІЦНОГО КОЛГОСПНОГО КОНЯ

Недооцінка колгоспного і одноосібницького коня — це пройшла марно.

Темпи сівки цього року значно менші від сівки минулого року. За це говорять цифри. Приміром, коли торік на 1 червня засіяно було 15 млн. 878 тис. га, на 1 червня 1932 року маємо тільки 12 млн. 795 тис. га.

Та зневага до коня, що ми маємо на Україні серед окремих керівників сільрад, колгоспів, одноосібників і навіть районів у значній мірі впливала на хід сівки. Невміння «сполучити трактора з конем на польових роботах» (постанова VI Всесоюзного з'їзду рад) поставило прямо під загрозу зриву сівки на Україні.

Нечуване зменшення кінського поголів'я примушує нарешті **серйозно взятись за коня**. Що спричинилося до такого жахливого зменшення кінського поголів'я? Однією з таких причин є жорстока класова боротьба в умовах колективізації села. Оскаженілий куркуль на селі в смертельних агоніях чинив, а подекуди й чинить опір, знищуючи «пачками» кращих коней, аби тільки вони не дістались колгоспам.

Радгосп ім. Дзержинського (Київщина). Краща бригада сіяч в

Проте, треба зі всією рішучістю підкреслити, що недооцінка коня у сільському господарстві і на транспорті, незрозуміння й того виняткового значення коня в обороні країни призвело до злочинно-безгосподарського ставлення до експлуатації та піклування за коня. «Лівачька» «теорія» «відмирання коня в реконструктивний період» відіграла сумну роль у всьому розвитку конярства. ЦК партії в своїй постанові від 5 січня 1930 року вимагає «рішучого одноша тенденції недооцінювання ролі кінського тягла на даній стадії колгоспного руху».

Після цієї постанови партії і уряду не раз повертались до коня. На XVI з'їзді партії знову було підкреслено «бережне ставлення до коня». Ряд документів партії й уряду (постанова Уряду від 2 жовтня про міроприємства по розвитку конярства, постанова Раднаркому від 7 грудня 1931 року) перелічували міроприємства і методи боротьби за збереження кінського поголів'я.

Проте ці заходи на місцях здебільшого залишились не здійсненими. Остання постанова ЦК

ВКП(б) «про розвиток і збереження кінського поголів'я констатує прямо, що ...місцеві органи не зуміли забезпечити виконання на практиці вказівок партії в цій важливішій галузі народного господарства. У більшості колгоспів, радгоспів і городських підприємств досі не створено бережного ставлення до коня і не налагоджено його нормальне відтворення».

Це можна ілюструвати фактами. Київська область найбільш відстала у сівбі. Проте, це не турбує деяких керівників колгоспів. Хвижацьке використання коней сприяє проривові сівки. По багатьох колгоспах і радгоспах зовсім не дбають за нормальний розподіл коней. Племенних кобил та жеребців калічать на важкій роботі. Крадіжка кормів конюхами по багатьох районах набирає загрозливого розміру. Зареєстровано випадки коли у Беркозівському колгоспі Канівського району, в колгоспі ім. Леніна Баришівського району—конюха Насана Івана спіймано на «гарячому» за крадіжкою вівса з жолоба для коней (а скільки не зареєстровано).

В цій таки області у стаїні радгоспа «Вороне» Буцького району, за кілька днів загинуло 9 коней виключно через поганий догляд. У колгоспі ім. Петровського коні стоять у стаїнях, де дах тече, стіни просвічуються, підстилки ніколи немає, тній по коліна, а замість жолоба тут корм кладуть прямо на тній. Годують коней не регулярно. Жеребних кобил не доглядають, працюють ними більш ніж іншими кінськими. Факти можна продовжувати, але досить і цих, щоб зрозуміти, що така недооцінка коня коштує надто багато.

Партія і Уряд зі всією рішучістю вимагають поставитись до коня, приділивши йому максимальну увагу. Треба пам'ятати, що ми не протиставимо трактор коневі. Проте, «до справи збереження коней, покращення їх якості, організація належного годування і відтворення—повинно бути проявлено таку ж увагу, яка надається щодо засівних кампаній». (Постанова ЦК ВКП(б) від 27 травня).

Знищення знеосібки догляду коней, закріплення коней за постійною бригадою, що ними працюють і залишення спеціального фуражника-конюха, як показує досвід—найкращий метод збереження кінського поголів'я.

Отже, боротьба за дужого коня, за збереження кінського поголів'я—є боротьба за справжню перебування бригади, за правильне використання й догляд коней.

Сівба закінчується. Підходять жнива, а потім зяблева оранка, сама трудоміська робота. До цього треба підготувати насамперед—коня.

Треба, нарешті, коню дати відпочинок, користуючись передišкою між сівбою і жнивими, треба підготувати коня, є всі можливості. Це повинно стати центром роботи бригади й бригадира в кожному колгоспі. Нарешті, цією справою мусять зайнятись і партійні організації колгоспів і районів.

Зберігаючи і тотуючи колгоспного коня, не слід забувати й про коня одноосібника. Питома вага кінського поголів'я, що є у одноосібника—завтрішнього колгоспника досить значна, і це тим більш вимагає уваги.

Не можна обмежуватись тільки збереженням кінського поголів'я. Зберегти коня—це ще не все. Завдання поставити відтворення так, щоб протягом найкоротшого терміну збільшити поголів'я. Отже, злучна кампанія мусить притягти до себе увагу всієї громадськості і особливо партійні організації колгоспів і радгоспів.

На Україні злучну кампанію почато з 1 квітня. За контрольними завданнями треба покрити 900.000 маток в їх 750.000 в колгоспному секторі, 100.000 в одноосібному і 50.000 в радгоспах. Проте, ця кампанія на Україні проходить виключно погано. З матеріалів Наркомзема на 20-V видно, що по 215 районах покрито 40.698 маток—4,5 проц. шляного завдання. Окремі області ще гірше виконали завдання. Вінницька—2,1 проц., Одеська—3,6 проц.,

Харківська—4 проц., між тим завдання вельми важливе і не можна припускати зменшення хоч би на одиницю.

По багатьох районах навіть нема досі злучних пунктів. Завдання злучної кампанії ще мало популяризовано на місцях. Партійні організації на місцях ще мало чого зробили в справі збереження і відтворення кінського поголів'я. Досі ця справа проходила кампанійським порядком, і то, здебільшого писанням резолюцій.

Треба нарешті покласти край куркульській практиці нехтування коня, жорстоко вдарити по недооцінці його, а справді по-більшовицькому взятися за справу збереження і відтворення конярства, як це вимагає від нас остання постановка партії й уряду.

Загадченко.

ЗА РЕВОЛЮЦІЙНУ ЗАКОННІСТЬ, ПРОТИ ГОЛОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Останнім часом було викрито в низці районів України найгрубіші перекручення політики партії та обурливого ламання революційної законності з боку окремих робітників. Такі, наприклад, справи, як відома Драбівська справа, фіксували увагу партії та уряду на стані революційної законності та викликали видання директив та постанов, що мають піднести справу революційної законності на належну височінь.

Окремі районні та сільські робітники, відриваючись від мас, скочувалися з правильних класових позицій. Замість того, щоб у виконанні відповідальних господарсько-політичних завдань спиратися на активність колгоспних мас та трудящих одноосібників ставали на шлях голого адміністративного нажиму.

Наслідком такого відриву від мас було занедбання критики і самокритики, неухвалне ставлення до сигналізації про обурливі перекручення на місцях, формально-бюрократичне ставлення до скаргників, що домагалися правильного застосування директив партії та уряду. Така тактика підтримала авторитет органів радвлади на місцях.

Ці перекручення лінії партії та уряду давали негативні наслідки і безпосередньо у виконанні господарсько-політичних завдань на селі. Як прямий результат практики грубого адміністрування виникла безвідповідальність за стан господарства в колгоспах, помічалось зниження господарської самодіяльності колгоспників та одноосібників, знижувалася їхня зацікавленість у дальшому розвитку господарства. На цьому ґрунті утворилися умовини, про яких окремі підпала під вплив класово-ворожої куркульської агітації. Такий шкідливий господарсько-політичний ефект грубих ламань революційної законності можна ілюструвати прикладом низки районів, де вони були припущені.

З цього виникає завдання вести рішучу боротьбу з тими, що припускають будь-яке ламання революційної законності. Треба добре засвоїти, що революційна законність є одна із метод спрямованих на поширення соціалістичного будівництва, в способом зміцнення диктатури пролетаріату.

Цілком зрозуміло, чому як раз в складних умовах класової боротьби, шід час виконання завдань четвертого вивершального року п'ятирічки, напередодні другої п'ятирічки доводиться зосереджувати увагу на питаннях революційної законності. Ще тов. **Постишев** в своїй промові про «Основні завдання радянської юстиції на сучасному етапі» зазначив: «І надалі з ще більшою пильністю органи юстиції повинні стояти на сторожі інтересів пролетарської держави, невинно зміцнюючи революційну законність, рішуче приборкуючи всякі вилазки класового ворога».

Зміцнення революційної законності, як методи соціалістичного будівництва, в умовах соціалістичної реконструкції сільського господарства ставить завдання: ретельного проведення законів, виданих для забезпечення успішного завершення соціалістичної реконструкції сільського господарства; здієснення всіх цих заходів способами, що усвоюють методи голого адміністрування; систему заходів, що мають попереджати або усунути ламання революційної законності.

В центрі уваги на селі, як завдання величезної політичної ваги, має бути боротьба за повне здійснення останніх постанов партії та уряду, що визначили цілу систему заходів, спрямованих на організаційно-господарське зміцнення і боротьба проти збочень від генеральної лінії та її перекручень.

Засвоєння та повсякденне проведення в життя таких постанов як постановка про хлібозаготівлі 32—33 р., про сільсько-господарський податок, про колгоспну торгівлю, про усусільнення худоби, про м'ясозаготівлі, про ліквідацію заборгованості колгоспам, про збереження кінського поголів'я, про порядок знімання з посад членів управ, бригадирів та голів управ колгоспів має дати дальше піднесення колгоспного будівництва, має викликати дальший зріст виробничої активності колгоспників та бідняцько-середняцьких верств одноосібників.

Проте, вже перші кроки реалізації цих постанов приносять відомості про окремі перекручення особливо в галузі розгортання колгоспної торгівлі.

Такі перекидання, як неправильне стягання зборів за торгівлю, як спроба нав'язати бюрократично надумані ціни для колгоспної торгівлі замість цін, що складаються на ринковій, вимагають з самого початку рішучої відсічі.

В методах роботи треба рішуче усунути практику адміністрування. Треба, виконуючи настанови ЦК партії з 4 лютого про чергові заходи до організаційно-господарського зміцнення колгоспів, звернути увагу на завдання утворити міцний колгоспний актив та, спираючись на нього, провадити роботу.

Успішно боротися за революційну законність, боротися так з несвідомим нехтуванням законності, як і з свідомим шкідливим ламанням в цій галузі, боротися з адміністративним свавіллям, можливо лише тоді, коли навколо справи революційної законності поведи широку масову роботу.

Лише мобілізуючи громадський актив на досконале засвоєння останніх директив партії та уряду, спрямованих на організаційно-господарське зміцнення колгоспів, лише довівши ці постанови до свідомості кожного колгоспника, кожного бідняка та середняка можна сподіватися на реальні позитивні наслідки в боротьбі за ревзаконність. З самого початку треба засвоїти, що боротьба за революційну законність не є скороминуча кампанія, а систематичний органічний метод роботи.

В боротьбі з ламанням ревзаконності подекуди надібуємо на місяцях на такі міркування проти твердого здійснення ревзаконності, що, ніби-то виправлення припущених ламань революційної законності може привести до зриву виконання господарсько-політичних кампаній. Такі настрої, такі спроби звести на нівець революційну законність покликаним на міркування місцевої доцільності, та ще в перекинутницькій уяві, треба виривати з корінням.

Всі перекидання в значній мірі поширюються ще з тих причин, що вони не зустрічають непрямої більшовицької відсічі так з боку широких мас, як і з боку робітників держапарату. Отже, треба стимулювати активність мас у виправленні ламань революційної законності, треба ознайомити їх із законними способами домагатися перед відпо-

відними органами здійснення наданих їм прав. В державному апараті треба знищити пасивність в реагуванні на сигналізацію про ламання революційної законності, забезпечуючи з боку держапарату рішучу клясово-витриману боротьбу з фактами перекидування клясової лінії, бюрократизму, тяганини, голого адміністрування.

Цілоком вчасно секретаріат ВУЦВК'у поставив на рівень політичних завдань справу **належного розгляду заяв та скарг колгоспників, уважного та чулого ставлення до заявника.**

Участь широких мас у боротьбі за революційну законність на селі вже впливається в низку організаційних форм, що їх належне використання може дати величезний ефект. До таких організаційних форм належать всі ті форми, що організують громадський актив навколо органів юстиції, основним завданням яких є забезпечення революційної законності. В особі народніх засідателів, громадських обвинувачелів, членів громадських сільських та товариських судів, членів груп сприяння прокуратурі, громадських робітничих виконавців, членів адміністративно-судових секцій маємо величезну армію активістів, правильна робота яких може забезпечити вчасну сигналізацію та рішучу боротьбу зі всіма викривленнями революційної законності. На органи юстиції покладається відповідальне завдання організації та поживавлення всіх форм громадської масової роботи.

Виключна роль в організації та керівництві цим активом покладається на **сільські ради**, зокрема— на адміністративно-судові секції, які повинні перетворитися в своїй роботі на справжні секції революційної законності.

Тільки за умов мобілізації широких мас на практичну допомогу органам здійснення ревзаконності, за умов розвитку всіх форм контролю широких мас роботою державного апарату, можна забезпечити здійснення ревзаконності.

Тільки за умов зміцнення революційної законності можна буде переможно здійснювати настанови партії та уряду щодо соціалістичної реконструкції села, завершити завдання першої п'ятирічки та підготувати для виконання завдань другої п'ятирічки.

Стаковецький.

ДИТЯЧІ ЯСЛА ВИРІШУЮТЬ УСПІХ С.-Г. РОБІТ

Трудаючі маси Радянського Союзу, під випробованим керівництвом комуністичної партії, успішно вивершили фундамент соціалістичної економіки.

Зосереджуючи енергію на виконанні великих робіт першої п'ятирічки, робітнича кляса і трудаюче селянство готується до другої п'ятирічки, до побудови безклясового суспільства, до побудови соціалізму. Трудаючі селянські маси—бідняки й середняки—твердо стали на шлях колективізації і наперед є основними і переважними продуцентами сільсько-господарської продукції. Усуспільнений сектор сільського господарства нині панівний і вирішальний у всіх галузях сільського господарства нашої країни.

Це значить, що праця в селянському господарстві провадиться **колективно**, це значить, що селян-

ство, всі як один, виходять на колективні лани і працюють, як свідомі будівники соціалізму. Цього ще не знала історія людства.

Змінились умови праці селянина, зміняється й його побут. Особливо це позначилось на стані жінки-трудівниці. Жінку в індивідуальному господарстві вважали за нерівну щодо праці з чоловіком. При колективних же формах господарства жінка рівний з чоловіком працівник. Своєчасне виконання польових робіт потребує великої уваги і енергії колгоспних мас та трудаючих односібників, до організації праці, забезпечуючи змогу працювати жінці так, як і чоловікові.

На даному етапі соціалістичного будівництва, зокрема соцперебудови сільського господарства на базі високої техніки і машинізації, організація

польових робіт вимагає якнайраціональнішого розподілу праці, якнайдоцільнішого використання робочої сили.

Цілком природно, що колгоспне селянство вивило потяг до утворення дитячих ясел, особливо під час польових робіт, зокрема, збиральної кампанії.

Жінка-колгоспниця, рівноправний працівник на колгоспному полі, має право на забезпечення своєї праці на тих же умовах, що і чоловік. Жінка-колгоспниця, працюючи на полі, має почувати, що її дитина нагодована, забезпечена надійним доглядом. Вона має бути спокійна, від цього її праця буде продуктивніша й здоровіша. Та, крім того, діти, залишаючись під доглядом, коли їх батьки в полі, не завдають турбот своїм батькам тим, що можуть наробити лиха (пожеж тощо).

По цілій Україні є тисячі дитячих ясел та майданчиків, де діти колгоспників перебувають під надійним доглядом, тоді, як їхні батьки працюють на полі. Отже, організація дитячих ясел (для немовлят) і майданчиків є потужний важіль у забезпеченні успіху виконання польових робіт і дає змогу цілковитому використанню робочої сили.

А це й є передумова успішного вивершення всіх с.-г. робіт. Тому то, місцеві органи влади (М-ради, РВК, сільради) повинні взятись за організацію мережі дитячих ясел та майданчиків, допомагаючи та консультуючи в цьому колгоспи, радгоспи.

Паступає найсерйозніша пора сільсько-господарських робіт—полоття та збирання врожаю. Колгоспні маси повинні дати найвищу продукцію сільсько-господарського виробництва. Всі вільні робочі руки повинні бути найдоцільнішим чином розставлені по своїх ділянках.

Жінка-мати має йти на поле, не турбуючись за свою дитину. Кожен колгосп, радгосп повинен під час польових робіт, особливо, що вимагають масового виходу на роботу, як полоття, жнива, збирання технічних культур,—організувати у себе дитячі ясла і майданчики, які повинні забезпечити безперервний вихід на роботу жінки-матері, повинні забезпечити їй спокій за свою дитину.

Але поклавшись на самоплив, не можна чекати на успішне розв'язання цієї невідкладної задачі.

Кожна сільрада, допомагаючи колгоспам, повинна подбати, щоб для дитячих ясел, майданчиків було-б виділено відповідне приміщення, виділені спеціальні люди, що ходитимуть коло дітей.

Організуючи дитячі ясла, треба забезпечити їх потрібним хатнім-устаткуванням і речами: ліжка, білизна, посуд тощо. В цій справі повинні допомогти кооперативні організації, забронювавши для цих дитячих закладів потрібний асортимент товарів.

Справа організації дитячих ясел і майданчиків не терплять жодного дня прогаєння. Отже, всі місцеві організації—радянські, профспілкові, комсомольські, кооперативні і всі інші громадські організації повинні взяти якнайширшу участь в їх організації. Треба на місцях вишукати потрібні кошти, мобілізуючи для цього внутрішні засоби і ресурси.

Треба забезпечити більшовицькі темні і виявити творчу ініціативу в цій найважливішій для успішного виконання польових робіт—справі. Комсомольські організації повинні приділити увагу

Радгосп ім. Буденного (Харківщина). Саджають капусту на городках

організації дитячих ясел і майданчиків, бо це не лише забезпечення спокійної праці жінки-колгоспниці,—це є і виховання молодого покоління майбутніх працівників в країні соціалізму.

Комсомольські організації повинні забезпечити більшовицький провід у вихованні дітей по майданчиках. Не припускати, щоб діти були під впливом куркульської агітації, організувати корисно-культурні розваги дітей по майданчиках.

Медицинські заклади на місцях повинні взяти на себе обов'язок налагодити і організувати медичний догляд за дітьми, медичницьку консультацію та поради щодо життя дітей в яслах й майданчиках.

Без перевірки, без щоденного піклування за цю справу не можна домогтись успіху. Депутатські групи, особливо секції сільрад соцперебудови по буту села повинні піклуватись та бути застрільниками в цій справі. Вони мають поставити перевірку, як працюють дитячі заклади, повинні зрушити цю справу відповідно до теперішніх завдань соціалістичного будівництва.

Безперечно, що куркульня і тут буде шкодити. Вона намагатиметься через свою агентуру зірвати справу організації дитячих ясел, і цим самим зірвати виконання плянів сільсько-господарських польових робіт.

Тому, треба з самого початку дати рішучу відсіч цим спробам куркульні. Від своєчасної і успішної організації дитячих ясел і майданчиків великою мірою залежить успіх сільсько-господарських польових робіт.

Отже, організацію дитячих ясел і майданчиків треба поставити на реальний ґрунт. Будьякому самовилу в цій справі, опортуністичне ставлення— не повинно мати місце.

Організацією дитячих ясел дійдемо ще вищих показників у виробництві с.-г. продукції і цим самим ще дужче піднесемо організаційно-господарську міць колгоспів.

Д. Гармаш.

ПО-БІЛЬШОВИЦЬКОМУ ГОТУВАТИСЬ ДО ЗБИРАЛЬНОЇ КАМПАНІЇ

Готування до збиральної кампанії увійшло в найвідповідальнішу смугу. До жнив залишилося поглядно не великий час і це вимагає справді більшовицької організованості й високоякісних темпів у готуванні до цієї найвідповідальнішої кампанії.

У центрі уваги всіх партійних організацій села, сільрад, колгоспів має стати здійснення постанови ЦК ВКП(б) і Раднаркому СРСР про хлібо-м'язозаготівлі щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів. Вважаючи на те, що панівна форма колгоспу на даному етапі в с.-г. артіль, ЦК застеріг проти опортуністичних намагань перестрибувати до комун, як шпроти «серйозної небезпеки» термінового часу.

Сільське господарство України вступило в вивершувальний четвертий рік першої п'ятирічки з величезними досягненнями, що їх здобуто на базі

К.муна „Червні зорі“ (Харківщина). Саджають картоплю.

правильного запровадження генеральної лінії партії, бурхливого зростання індустріалізації країни, піднесення радгоспного будівництва, утворення сітки машинотракторних станцій, успішного здійснення суцільної колективізації і ліквідації на її основі куркульства як класу.

Ці досягнення забезпечили вивершення фундаменту соціалістичної економіки й обумовили дальніший розвиток та зміцнення соціалістичного сільсько-господарського виробництва. У здійсненні програми 1932 року в галузі сільського господарства наступна с.-г. виробнича кампанія відіграє вирішальну роль. Вона має своїм завданням забезпечити даліше організаційно-господарське зміцнення колгоспів, розвиток і поширення радгоспів, повне виконання постанови ЦК й РНК про нову хлібно-заготівлю, з урожаю 1932 року та розгортання колгоспної торгівлі хлібом.

Треба підчас збиральної кампанії рішуче піднести якісні показники роботи сільсько-господарського виробництва та забезпечення на основі масового застосування агротехніки, після збиральної негайне луццання стерні, як головної передумови в боротьбі за сталі врожаї на 1933 рік.

Організація праці, забезпечення максимального використання складного й найпростішого реманенту і в жнивях, і в обмолоті, і в обробітку — вимагають величезної чіткості, належного готування кадрів—організаторів. Основу цих кадрів ставлять бригадири та майстри. Цим кадрам доборові їх, готуванню, підвищенню кваліфікації, опануванню ними техніки — сільради, райвиконкоми повинні віддати величезну увагу, бо від усього цього залежатимуть темпи здійснення збиральної кампанії.

Тимто успішне розгортання підготовчих робіт до виконання завдань с.-г. виробничої кампанії 1932 р. набуває виняткової політично-господарської ваги. Рештки ворожих соціалістичних елементів в місті й на селі, куркулі та їхні ярихильники намагатимуться шкодити більшовицькому готуванню до збиральної кампанії, а також і в час самої парячої роботи—жнив—намагатимуться тероризувати тощо. Отже, лише більшовицькою нещадною відсічкою повинна відповісти колгоспна та бідняцько-середняцька трудова маса на ці спроби класових ворогів.

Жнива цього року вимагатимуть якнайбільшого напруження всіх виробничих сил та ентузіазму робітничих колгоспних і бідняцько-середняцьких мас. Успіхи збиральної кампанії цілком залежатимуть від вчасного та ретельного виконання підготовчих робіт, а це мусять забезпечити обласні організаційні комітети, райвиконкоми, міські та сільські ради.

Провести 1 і 10 липня декадник перевірки готовності до збиральної кампанії, кожного колгоспу, радгоспу, МТС та одноосібні господарства негайне усунення будьякого відставання в цій справі. Ця перевірка мусять в першу чергу охопити заходи, що вирішують успіх виконання постанови ЦК ВКП(б) та РНК про перебіг луццання стерні, стан кіньського тягла в час возовиці, утворення кормових фондів для годування кіньського тягла, битись за поліпшення ветеринарного нагляду.

За цей декадник мусять відповідати безпосередньо сільська рада, спільно з правліннями колгоспів, для цього потрібно розвернути широко масову роботу, здвинути з місця КНС, батрацько-бідняцькі групи.

РНК і РКС мусять допомогти сільрадам через свої земсекції та уповноважених оперативним керівництвом, спрямовуючи активність широких мас колгоспників та трудящих одноосібників на успіш-

не виконання збиральної (своєчасна вборка озими, возка та негайне лущіння стерні).

Забезпечивши плянність, визначивши точність строків, довівши пляни до бригад, запровадивши на всіх ділянках відрядну систему, розгорнувши ще ширше соцзмагання й ударництво, рівняючись на кращих ударників, перевищуючих норми, рішучо борючись проти куркуля та його агентів ми забезпечимо успішне здійснення збиральної кампанії, дійсно більшовицькими темпами.

Треба подбати заздалегідь, щоб і **одноосібні** господарства, що ще не увійшли до колгоспу, збирали свої врожаї колективно. Потрібно довести користь від машини та перевагу колективної роботи. Треба, щоб кожний активіст умовив одного одноосібника збирати і обмолочувати врожаї колективно за допомогою машини. Сільські ради повинні довідатись, на яких умовах колектив чи комуна, радгосп, що є поблизу дає свої машини на колективне користування одноосібникам, і про ці умови широко обізнати.

Слід нагадати, що «**прийшов також час узятися по-більшовицькому за розв'язання питання про**

боротьбу з посухою». (Молотов). Потрібно разом з збиральною пов'язати роботу розгорнення боротьби проти посухи. В боротьбі проти посухи треба змагатись білізувати найширші маси колгоспників та трудящих одноосібників.

Цю боротьбу партія й уряд поставили, як одне з найважливіших народно-господарських завдань. Найближчого часу соціалістичне сільське господарство одержуватиме все нові й нові засоби виробництва, вважаючи на це, ми мусимо надолужити всі зусилля, щоб виконати постанову, яку оголосив Уряд в боротьбі проти посухи.

Бороться за 39.000 га нової зрошувальної площі, за суходотриванні рослини, нещадно викриваючи намагання клясового ворога-куркуля зрівати ці найважливіші заходи партії й уряду проти посухи — парторганізації, сільські ради, повинні покласти край з безгосподарним використанням землі, запровадити сівозміни, остаточно ліквідувати куркульську знеосібку в бригаді на соціалістичних землях.

А. Ю.

РАДБУДІВНИЦТВО

РАДЯНСЬКА РОБОТА У ВИРОБНИЧІЙ БРИГАДІ КОЛГОСПІВ

Центральною і вирішальною ланкою в господарстві колгоспів є стала, правильно зорганізована виробнича бригада, що править за основного рушія в боротьбі за більшовицьке проведення сівби, а далі стає за ланкового в обробчій та збиральній кампаніях. Навколо зміцнення цієї ланки, як найважливішого завдання, повинні заходитися насамперед сільські ради, їхні секції, депутатські групи.

Що значить організувати, зміцнити виробничу бригаду? Це значить головне — **виконати шість вказівок тов. Сталіна**, подбати за кадри, за бригадирів, правильно розставити сили, боротись з плинністю складу бригади; це значить — впровадити найпростіші форми відрядності, поліпшити облік, правильно оцінювати працю кожного колгоспника трудовими залежно від кількості та якості виконаної ним роботи, поліпшити культурно-побутові умови колгоспних мас. Ці питання повинні стати за основні в роботі сільради, її масових органів, зокрема депутатської групи, утвореної у виробничій бригаді або організатора радянської роботи.

Радянська робота з її масовими соціалістичними розгалуженими формами та методами праці, робота з широким колгоспним бідняцько-середняцьким активом в виробничій бригаді має стати потужним важелем у забезпеченні проведення основних виробничих завдань.

Депутатська група, що складається з членів сільради, є перш за все «**організатор всієї радянської роботи**» (з інструк. про роботу депутатських груп) в колгоспі, у виробничій бригаді. А це значить, що депутатська група, утворювана в бригаді орга-

нізаційно-господарське зміцнення колгоспів має пов'язати з цілим комплексом інших важливих питань радянського будівництва. (Охорона здоров'я, культурна революція, торгівля і кооперація, фінанси тощо). Всі ці питання повинні стати за об'єкти повсякденної роботи кожного депутата сільської ради, з тим, що в особі кожного депутата, групи в цілому, кожний колгоспник окремо бачив зв'язкового помік ними і радянською владою на території села (сільрадою), щоб він одержував завжди правильну, чітку пораду та роз'яснення на всі питання, особливо на ті, що про них записано в останніх постановах партії та уряду.

Правильна клясво-витримана орієнтація колгоспної маси, кожного колгоспника, особливо на даному етапі в галузі запровадження нового єдиного с.г. податку, на 1932 рік, організації м'ясо та хлібозаготівель, колгоспної торгівлі, про розвиток і збереження кіньського поголів'я і т. інш., детальне ознайомлення колгоспника з цими постановами вирішує успіх роботи на важливіших ділянках соціалістичного будівництва.

Що саме має робити депутатська група, щоб залучити широкі верстви колгоспних та трудящих одноосібників до соціалістичного будівництва, до радянської роботи?

Для обізнання колгоспницької маси з постановами партії та уряду (а це завдання є першочерговим) депутатські групи повинні дбати за те, щоб колгоспники відвідували будинки колгоспів, червоні кутки, клуби, допомагати організувати там спеціальні кутки радянського будівництва, де ма-

ють проводитись бесіди та читання з питань радянської роботи за завданнями та пляном праці сільради та її секцій.

Депутатські групи встановлюють чергування членів депутатської групи для прийому тих заяв, скарг та пропозицій від виборців, розповсюджують літературу з питань радянського будівництва, брошури, журнали тощо.

Куток радянського будівництва має своїм завданням наочно подавати найважливіші документи (постанови та літературу тощо) до відомо колгоспної маси і трудящих одноосібників.

В кутку треба містити постанови партії, з'їздів рад, сесій, пленумів РВК, М-Р, сільрад, пляни праці місцевих секцій, плякати, діаграми тощо.

Депутатські групи повинні стати за організаторів просування газет, масової літератури серед колгоспників, допомагати організувати робкорів і сількорів, їхні бригади, з тим, щоб своєчасно сигналізувати партії та владі про перекручення класової лінії та про недоліки, що є в роботі окремих установ або осіб.

Величезної політичної ваги в роботі депутатських груп набирає завдання виконати постанову Секретаріату ВУЦВК'у з 26 травня ц. р. про забезпечення належного розгляду заяв та скарг колгоспників і трудящих одноосібників.

Цією постановою покладено на всю радянську систему, зокрема на РВК та ради виняткової ваги відповідальність «за невідмінне додержання революційної законності, за організацію найширших робітничих, колгоспних та бідняцько-середняцьких верств села, на непримиренну боротьбу проти фактів перекручення класової лінії, проти бюрократизму, тяганини, голого адміністрування і на боротьбу проти куркульських класово-ворожих елементів, що намагаються шкодити успішному соціалістично-

му будівництву і піднесенню на цій основі добробуту трудящих мас».

В цій постанові зазначено, що надієфективніші наслідки від цієї роботи будуть тоді, коли місцеві органи влади організують систематичну перевірку та контроль виконання директив партії і уряду, широко залучать до цього радянську громадянську, трудящі маси міста і села, попереджаючи факти голого адміністрування та перекручення.

В інструкції про депутатські групи сказано: «через депутатські групи сільські ради додержують щільного зв'язку з виборцями та забезпечують керівництво від сільрад роботою територіальних та виробничих одиниць, що є базою для її діяльності».

Отже, в радянській роботі основним завданням депутатської групи або організатора радянської роботи у виробничій бригаді є забезпечити виконання визначеної постанови Секретаріату ВУЦВК'у.

Нарешті, депутатська група в галузі радянської роботи має стати за організатора соціалістичних метод праці, ударництва, соцзмагання, подавати приклад більшовицької ударної праці ведучи перед у виконанні своїх обов'язків на виробництві та перед державою, бути за ініціатора поширення та піднесення соціалістичного виробництва.

Тут подано основні моменти з радянської роботи депутатських груп. Цим не вичерпується робота. Залежно від ініціативи, активності, правильного розставлення сил в самій депутатській групі, можна чимало зробити і на інших ділянках радянської роботи щодо обслуження колгоспницької маси культурними розвагами, побутовими заходами, налагодження обліку та звітності тощо. Усе ж поданого досить, щоб зосередити увагу сільрад, депутатських груп навколо питань радянського будівництва у виробничій бригаді.

Лімберг.

НА МІСЦЯХ

КОЛОСІВСЬКУ СІЛЬРАДУ НА ВИСОТУ СВОЇХ ЗАВДАНЬ

Ця сільрада характерна тим, що до 1930 року вона стояла в шерезі гірших сільрад району. Вона не здійснювала керівництва колгоспами, в наслідок чого там панувала безгосподарність, ледарство і навіть злочинство.

З 1930 року сільрада перебудувала свою роботу відповідно постанов XII Всеукраїнського з'їзду рад та 2-ої Сесії ВУЦВК і рішуче наблизилася своє керівництво до колгоспного виробництва, до мас. Підняття організації праці, трудящину в колгоспах, норм, відрядництва, запровадження в колгоспах соціалістичних форм праці, організації громадського харчування тощо, стало невід'ємною частиною роботи сільради. Вона систематично заслуховує доповіді управ колгоспів з окремих галузей їхньої діяльності і дає практичні вказівки, як найкраще виконати завдання, що стоять перед колгоспами.

В наслідок такого керівництва, в наслідок правильно організації бригад, колгоспи Колосівської сільради першими в районі закінчили сівбу ранніх, виконавши плян за 2½ дні, замість 3½ днів та порядком зустрічного пляну засіяли 40 га ячменю.

В колгоспах добре організоване громадське харчування. Хороша чиста їдальня, добре вличений хліб, смачна гаряча страва, забезпечили можливість колгоспникам і колгоспницям успішно боротися за сівбу та за обробіток городніх і технічних культур.

Поруч цих досягнень в роботі треба відмітити й ряд хиб.

До секцій сільрад не залучено широких мас колгоспників та колгоспниць. Секції ще не стали дійсними помічниками в роботі сільради. Депутатські групи сільради лише під час весняної сівби як слід розгорнули свою роботу. Але, навколо них

також не зорганізовано колгоспницького активу і тому іноді ще не в силі виконати тих завдань, що на них покладається.

Великий жіночий актив, що є в сільраді ще не повністю залучено до роботи. **Участь жіноцтва в виконанні господарсько-політичних кампаній, буксирних бригадах, тощо, ще незначна.** Не по всіх колгоспах організовано наймитсько-незалежницькі групи, а там, де їх організовано—не налагоджено як слід їхньої роботи. Керівництво бідною і, зокрема організацією сільгоспів від сільради ще недостатньо. Також недостатньо керівництво культурно-соціальним будівництвом на селі, в наслідок

чого не скрізь розгорнуто як слід роботу ліквідації неписьменності та малописьменності (будинки роботи закладів масової комосвіти (будинки колективіста, бібліотек, червоних кутків в колгоспах тощо).

Усунувши ці недоліки, застосовуючи в своїй повсякденній роботі в настанов т. Сталіна та виконуючи травневі постанови партії та уряду—Колосівська сільрада Березівського району Одеської обл. стане на висоті своїх завдань на порозі другої п'ятирічки.

Левенець.

ФРЕЙДЕРІВКА СТАЛА ДО ЛАВ ПЕРЕДОВИХ

Фрейдерівська (національна німецька) сільрада **Розділяньського** району керівними районними організаціями визнана за ударну.

Таку почесну назву їй надали в наслідок справжньої боротьби за здійснення генеральної лінії партії, за повне і передстрокове виконання всіх господарсько-політичних кампаній.

102 проц. хлібозаготівель, 103 проц. фінансового, 101 проц. м'ясозаготівельного, 100 проц. плану осінньої сівби та 99 проц. колективізації—такі основні показники роботи сільради за 1931 рік.

5-го січня 32 р. пленум Фрейдерівської сільради, підсумовуючи свою роботу за 1931 рік, взяв на себе зобов'язання боротися за повне і вчасне виконання всіх господарсько-політичних завдань 4 вивершувального року першої п'ятирічки і це зобов'язання з честю виконує.

Фінансовий план 1-го кварталу 1932 р. виконано на 110 проц., за 18 днів квітня м-ця виконано фінплан 2-го кварталу на 102 проц. та за чотири дні цілком виконано план сівби ранніх зернових культур на площі 616,5 га, проти 605 га за планом.

Весь здобутий досвід боротись і перемагати сільрада перенесла на виконання завдань III більшовицької весни, по-бойовому підготувалась до неї, забезпечила тверде постійне керівництво всіма процесами і цим дійшла перемоги.

Готуючись до весняної сівби, сільрада рішуче повернулася до бригади, насамперед взялася за організацію колгоспних бригад, з постійним складом колгоспників, тяглом, реманентом, а зорганізувавши їх, скупчила там основну підготовку і масову роботу.

На своїх засіданнях сільрада обмірковувала справу організації бригад, дала з цього питання конкретні вказівки правлінням колгоспів, далі, персонально підбирала і обмірковувала бригадних, окремо розглядала питання «про розстановку членів сільради між бригадами», обмірковувала та схвалювала колгоспні виробні плани в розрізі до бригад та робітні календарні плани кожної бригади. В наслідок такої настирливої старанної роботи на 25-го лютого у всіх колгоспах було організовано бригади з постійним складом колгоспників, що добирались в залежності від їхньої кваліфікації виділено певні ділянки землі та закріплено тягло, реманент і зброя. До 1-го березня доведено до всіх бригад виробничі

завдання на весь с.г. рік та календарні робітні плани на час весняного сіву.

Всі практичні питання і завдання роботи бригад, обговорювались та схвалювались зборами кожної бригади і на цій основі колгоспники і бригади в цілому активізувались на вдарне виконання завдань сівби.

Так, наприклад, під час обговорення і затвердження робітного плану на зборах бригад—6 бригад оголосили себе ударниками III-ої більшовицької весни, висунули зустрічні плани і щодо термінів і щодо норм виробки: зокрема, 1-а бригада зобов'язалася ранні колосові культури засіяти за 3 дні замість 4-х за планом, пізні за 10 днів замість 15 за планом, засіяти обов'язково рядковими сівалками, очищеним і протравленим насінням, виполоти всі бур'яни на своїх посівах, обкосити межі тощо.

Підчас огляду ставу коней, що його сільрада з правлінням колгоспу перевела по всіх бригадах спочатку березня місяця, конюхи оголосили себе за ударників, заключили між собою умови на соцмагання, на кращий догляд за кінями, за підготовку коня до виконання бойових завдань посівної кампанії.

В наслідок цього догляд за кінями покращав і протягом цілої сівби не загинуло жодної коняки, всі коні були здатними виконувати роботу.

Особливу увагу сільрада приділила справі добору бригадирів і на цю відповідальну роботу поставлено найкращих колгоспників-ударників з великим стажем колгоспної і громадсько-політичної роботи.

Серед 9 бригадирів—3 члени сільради, по колгоспному стажу з 1929 р.—4, з 1930 р.—5; бригадирів минулого року 3 та один кол. голова колгоспу; за соцстаном—кол. батраків 2, бідняків—3, середняків—4. Бригадири закріплені на весь рік і жодних змін в їх складі не було.

Сільрада популяризувала серед колгоспних мас роль бригадира та піднесла його авторитет як господаря над частиною землі, тягла і реманенту колгоспу. Сільрада вчасно провела розстановку своїх членів у бригадах, та перевела з ними відповідну роботу. В кожній бригаді в 1—2 члени сільради і партійці, що за настановою сільради і партосередку працюють у полі біля плугів, борін і сівалок і є

передовика виконання завдань сівби. Сівбу ранніх колосових культур проведено організовано, бойовими темпами за нечуваної активності колгоспників, на основі соцзмагання та ударництва.

Досять сказати, що за весь час сівби не було жодного випадку від колгоспників невиходу на роботу, навпаки, роботу розпочинали в 2—3 години ночі, а окремі бригадири як-от бригадир П-ої рільничої бригади **Вальд Антін** вставав до роботи о 12 годині ночі, безпосередньо доглядав як годують коней, як тотуються до виходу на роботу тощо. Голова сільради **Гевнер А. А.**, демобілізований територіальний резерв, що двічі премійований і нагороджений грамотою від РВК за зразкову роботу, і секретар партосередку **Крайс Я. Ф.**, що шість раз премійований, один із ініціаторів і активний учасник міжрайонного буксиру Розділяниці, нагороджений грамотою від РВК—ці товариші всю свою

роботу перенесли на поле, у бригаду, разом з колгоспниками працювали за плугом, за сівалкою, своїм умінням і завзяттям заохочували до роботи і підносили ентузіазм колгоспних мас.

Більшовицькими темпами роботи, мобілізацією всіх колгоспників на конкретні завдання сівби, зосередження оперативної і масової роботи у бригаді, рішучою боротьбою проти куркуля та його підлабузників, Фрейдерівська ударна сільрада дійшла остаточної перемоги — закінчила 2 травня цілий весняної засівкампанії цілком.

Закінчивши сівбу у себе, сільрада подала соціалістичну допомогу сусідньому радгоспові «**Вісочар**»—виділила бригаду в складі 40 чол. найкращих ударників-ентузіастів, 35 плугів, і 125 коней, що за три дні виорали і засіяли на радгоспних ланах 130 га.

Тепер сільрада ударно тотується до обробітку просапних культур і до збиральної кампанії.

С. Москаленко.

ГРОМАДСЬКЕ ХАРЧУВАННЯ—ПОТУЖНИЙ ВАЖІЛЬ УСПІХУ СІВБИ

Завдання соціалістичної реконструкції сільськогосподарства, зокрема кращої організації сільськогосподарського виробництва та завершення суцільної колективізації—ставить перед нами величезні завдання під час проведення 3-ої більшовицької сівби та збиральної кампанії.

Але організація спільного харчування—ще не належить височині передумов успіху третьої більшовицької сівби.

В деяких колгоспах **Бориспільського** району приміром спільне харчування набуває нездорового ухилу. Тут розбазарили продукти та стали утворювати фонди спільного харчування коштом зобов'язань перед державою.

Глітай та його агентура, використовуючи ці бруальні перекручення, провадить палену агітацію проти спільного харчування.

Намагання класового ворога де-не-де мало певний успіх. Це надто відзначилось в колгоспі «**Перемога**» с. **Борисполь**, де громадське харчування зовсім не організовано. Їжу варять в антисанітарних умовах, на кухні—бруд, сміття, сморід. Ще гірше справа стоїть в артлі «**Перебудова**», де правління артлі ніякої уваги не звертає на цю справу. Їдальни брудному і засміченому вогкому й обдертому приміщенню, де й найсмачніша справа видається ганною. А в **Кілові** й не думають організувати.

Тут ще з осені розбазаривши продукти, лише агітують про неможливість утворити спільне харчування.

Де краще з харчуванням у селі **Московцях, Бориспільського** району. Тут стався найпанебніший привід з виконанням норм виробітку, бо виробити без задум про спільне харчування завдання колгоспників не доведені, а тому-то бригади не мають, що вони повинні робити.

Приміром колгоспу **Ковальов** складає виробничі лани десь в себе дома, за 20 кілометрів від села. Тава спільного харчування зірвана. Щобог цього питання не було пророблено серед широких мас колгоспників.

Де там, де органи радянської влади та місцеві

парторганізації вчасно дали відсіч куркульській розкладницькій роботі, навіть в розгарі самої весняної сівби, в переважній більшості колгоспів—спільне харчування налагоджено добре.

Ось приклади та зразки добре налагодженого громадського харчування по колгоспах села **Воронькова** в артлі «**Жовтень**», «**Зірка**»—в них спільне харчування налагоджено, що в значній мірі сприяло в бригаді виконувати виробничі завдання. Сівбу ранніх закінчили за 2 дні до строку. Можна брати приклад з артлі «**Іскра**» с. **Сошників**, де організація спільного харчування може дійсно правити за приклад для всіх колгоспів нашого району.

Щодня тут на полі варять смачний обід з м'ясом або з молоком, увечері в колгоспі варять смачну вечерю. Хліба є вдоволь.

Сівба в цьому колгоспі проходить успішно,—бригади виконують денні завдання й 1-го травня закінчили сівбу ранніх та розпочали сіяти цукро-буряк. Треба брати приклад з артлі «**Іскра**», а у справах колгоспів, сільським радам треба нетайно виправити припущені помилки та недоліки в роботі парторганізаціям треба нагадати, що в тих колгоспах, де немає спільного харчування (Московці, Кілов та інші)—вихід на роботу колгоспників дуже поганий. Є ще управи, які не розраховувалися з колгоспом за минулий рік, не виконавши постанови ЦК КРП(б)У від 23-III.

Ми зможемо досягти добрих успіхів тоді, коли будемо виконувати постанови ЦК ВКРП(б) про організаційно-господарське зміцнення колгоспів, дбати за етапу виробничу бригаду, яка віршує долю господарсько-політичних кампаній, коли добре налагодити громадське харчування, водночас мобілізувати колгоспні маси та трудящих одноосібників на нещадну боротьбу проти класового ворога—куркуля та його агентів правих та «лівих» опортуністів, які намагаються зірвати заходи партії й уряду, спрямованих на організаційно-господарське зміцнення колгоспів та розгорнення радянської колгоспної торгівлі с.-г. продуктами.

Ю. А.